

ται μὲν οὔτοι καὶ τὸν γάμον σπεύδουσιν, ἀλλὰ καὶ αὕτη, ἡ ἄλοχος, ἡ ἀμύμων, καὶ αὕτη δόλους δολοπεύει. Τί ἔμεινεν αὐτῇ; Ἄποῦ πλέον δὲν δύναται καιροφυλακτοῦσα τὸν μὲν νὰ ἔλπη τὸν δ' ἄλλον νὰ ὑπισχνῆται, ποῦ νὰ καταφύγη; Καὶ δικαίως νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοιῶ καὶ ἐν τοῖς φρεσὶ αὐτῆς ἄλλον δόλον μερμηρίζει. Καὶ στησαμένη τὸν μέγαν ἴστον, τὸν λεπτόν, τὸν περιμετρον ὑφαίνει καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ οἱ μνηστῆρες ἀναμένουσιν ὡς τέλος τῶν παθημάτων αὐτῶν. Διατί; διότι ἡ Πηνελόπη θέλει κημφευσθῆ. Ἄλλ' ὅμως ἐὰν ἡ ἡμέρα ἐργάζεται, δὲν ἀργεῖ καὶ ἡ μελανόπεπλος νύξ, ἐὰν αὕτη ὑφαίνῃ αὐτόν, ἐκεῖνη διαλύει τοῦτον. Καὶ πολὺν χρόνον διαλανθάνει αὐτοῦς, ἐν ἔτος κ' ἐν ἄλλο καὶ τρίτον Ὀμηρικὸν ἔτος ἀλλὰ... ἀνακαλύπτεται, καταπροδίδεται καὶ τὸν ἀτελεύτερον ἀγλαὸν ἴστον τελευτᾷ ὑπ' ἀνάγκης.

Πάλιν ἄρχονται οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ γόοι καὶ πάλιν οἱ μνηστῆρες κατακραυγάζουσι. Καὶ ἡ κατακραυγὴ αὐτῶν εἶναι ὑπὲρ ποτε ἀγρία καὶ αὐστηρά, ὑπὲρ ποτε ἀπειλητικὴ καὶ φρικώδης. Ἄπαιτοῦσι τὴν ἔξωσιν αὐτῆς ἐκ τῶν ἀνακτόρων καὶ πρὸ τοῦ Τηλεμάχου ἠβῶντος ἤδη τολμῶσι τοῦτο νὰ ἐκφράσωσι καὶ ζητήσωσι.

*μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμέεσθαι
τῷ ὅτεφ' σε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.*

Καὶ οὔτε τὰ ἔργα ἅτινα ἐπίσταται τὰ περικαλλέα, οὔτε αἱ ἐσθλαὶ φρένες χρησιμεύουσιν αὐτῇ, οὔτε τὰ πρωτοφανῆ κέρδεα καὶ τέλος οὔτε τὰ σπάνια αὐτῆς νοήματα, ὧν ὁμοῖα οὐδεμία τῶν προγεγενημένων ἐγνώρισε, εἰς ἀρωγὴν σπεύδουσιν.

*. . . οἱ' οὐπω τίρ' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν
τοῖων αἴ πάρος ἦσαν ἐὺπλοκαριῦδες Ἀχαιοί.*

*.
τοῖων αὐτίς ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπίει
ἠδὲι.» (Οδ. 13. 120)*

Οὐδὲν ὠφελεῖ αὐτῇ καὶ ὁ φαίδιμος υἱὸς ἐπὶ τοῖς γινομένοις οὐ-